

ENKÖPINGS KONSTHALL

Karl Patric Näsman - *In Praise of Shadows*

26 september – 18 oktober 2020

Någonstans har jag läst att vi skapar våra drömmar när vi återberättar dem. Att vi med ordens hjälp framtingar en konstruerad ordning som egentligen inte finns. Vi fogar ihop fragmenten i enlighet med ett inlärt och vaket narrativ.

Karl Patric Näsman's svit *In Praise of Shadows* består av verk sammansatta av tyger; funna och bearbetade fragment har förts ihop på nya sätt, i olika lager. Det indigoblå dominerar och flera av textilerna har han hittat på andra platser än i Sverige, som i Japan till exempel. Stänktekniken som Näsman ständigt återkommer till i sitt konstnärskap, har återanvänts här och var på en del av textilerna, andra har färgats och sargats. Tygernas ömtålighet kan plötsligt kontrasteras mot helt andra, hårda material som fogats in i kompositionerna. Näsman griper in i sjökens sammansättning och driver processens slutgiltighet framför sig, repar och river upp kravet på färdigställande.

När jag följer Karl Patric Näsman's konstnärskap bakåt i tid slås jag av hur han på samma gång både genomborrar och värnar om verken i sin konstnärliga process. Begäret till konsten och en misstänksamhet mot synen på konst verkar hos honom tätt sammanblandade.

Han skapar sina verk genom att arbeta konkret med kolliderande synsätt, vilka han abstraherar genom en rad konceptuella tillvägagångssätt. Hans uttryck varierar, men i arbetet med kopiering av redan befintliga verk avtäckar han maktrelaterade förskjutningar i förväntningarna på konst. Såväl samtida som historiska övertygelser synas. Ömheden i hans konstnärskap går hand i hand med en viss grymhet. Han gör till sitt det som kanske inte är hans.

Roland Barthes essä "Författarens död" (*La mort de l'auteur*) är flitigt citerad i litterära sammanhang. Barthes talar där om texten som "en väv av citat sprungna ur tusen källor i litteraturen" snarare än ur en enskild erfarenhet. Han hävdar att en texts helhet inte står att finna i dess skapare och ursprung utan i destinationen, läsaren. Näsman's konst tycks tala om sig själv, och om konsten i stort, på ett liknande sätt. Det unika i varje objekt är inte förhandlingsbart för Näsman.

ENKÖPINGS KONSTHALL

Den appropriering och kopiering som Näsman genom sitt konstnärskap använt som strategi, som motrytm, skulle kunna tolkas som cynism. Men som metod hos Näsman är upprepningen hoppfullt framåtriktad, hans omtagningar avtäcker fetischiseringen av konstnärskap. Det finns en ihärdig uppriktighet i processen som strävar efter att utvidga förståelsen av sant och falskt, bra och dåligt, förflutet och nu. 2016 blir Näsman Fredrik Roos-stipendiat och ställer ut på Moderna Museet i Malmö. Erkännandet flyttar in honom i de salar som hyser den typ av kanon och konstnärskap han kommenterar, och en slags dekonstruktiv ironi uppstår.

I min upplevelse av *In Praise of Shadows* blir tygernas historik och brist på sammanhang, deras enkelhet och förmodat låga värde, till skuggbilder av ett större sammanhang.

Varje konstverk är sammansatt av fragment vars värde existerar i ett beroendeförhållande både till helhet, beståndsdelar, arbetsprocess och mottagare. Näsman har genom hela sitt konstnärskap överlåtit det på betraktaren att avgöra var och hur konsten uppstår.

I *In Praise of Shadows* genljuder en "skuggans lovsång", mitt i mötet mellan verk, konstnär och betraktare. För att skugga ska uppstå krävs ljus, objekt och något att landa på.

När Näsmons konst genererat distans till de mästerverk den hyllar (som exempelvis Parthenonfrisen) och lyckats rubba vårt sätt att se originalen – både den betydelse han själv och kanon tillmäter dem, bjuder han in oss i en skuggvärld. I denna värld finns ingen nationsflagga laddad med inkludering eller utanförskap. Här finns en rad fragmenterade fanor vars innehåll fogas ihop av de betraktare som stannar upp inför materialen, formen och sömmarna. Som kliver in i skuggorna och vill se mönstren i allt det som håller ihop och som riskerar att brista.

Text av Emma Warg, poet och konstskribent.